

VIỆT TRANG- NỮ SĨ THÂN THỊ NGỌC QUẾ

GIỌT NƯỚC CÀNH SEN

(Kính tặng chị Ngọc Quế)

*Giọt nước cành sen lỏng lánh hồng
U hương thanh đạm tỏa hư không
Tiếng thơ rung cảm hồn kim cổ
Ý đạo tình quê mạch chuyển dòng
Việt Trang*

Vào thời bao cấp, những lúc trốn Dalat vài ngày về Sài Gòn đối với tôi thật là thích thú . Không ai biết mình là một phó thường dân không chút giá trị trong xã hội, có chút hứng thú làm thơ mà không dám gửi cho bạn bè đọc sợ phạm chính trị vì mình là công chức chế độ cũ. Về Sài Gòn như cỡi gánh nặng ấy, tôi được nhà thơ, thư pháp Song Nguyên, thi sĩ

Mạnh Hồ đưa đến câu lạc bộ thơ của các quận. Ở đó, tôi thật hạnh phúc được nghe thơ và đọc thơ

Tôi thích nhất những buổi bình thơ ở câu lạc bộ thơ Phú Nhuận, do cô Thường Đoan- PN chủ nhiệm. Mỗi người được đọc một bài thơ nhưng cô ưu ái dành cho tôi nhiều thời gian hơn. Tôi ngẫu hứng đàm đạo chuyện văn thơ với mọi người từ nhà thơ Bùi Giáng, Tô Kiều Ngân đến những người chưa biết làm thơ, chỉ có điểm chung duy nhất: yêu thơ.

Trong môi hữu duyên ấy, tôi quen chị Ngọc Quế. Chị Thân Thị Ngọc Quế hay Thanh Thanh Ngọc Quế, là vợ của bác sĩ – họa sĩ Dương Cẩm Chương. Ông thích hội họa, chị mê làm thơ. Hai vợ chồng chị yêu nghệ thuật và thích đi du lịch.

Chị Ngọc Quế sống ở Pháp, thỉnh thoảng trở về thăm Việt Nam và làm thơ khi tuổi đã lớn. Thơ của chị đầy ắp tình người, tình quê hương. Nhạc sĩ Trịnh Công Sơn đã phổ nhạc tập “Giọt nước cành sen” và thi sĩ Bùi Giáng đọc thơ của chị phải thốt lên: *“món quà rạng rỡ của sông Hương núi Ngự đã gửi đến tặng vào những ngày hiu hắt nhất của kiếp thơ này!”*.

Mỗi khi về Việt nam anh chị đều lên Dalat. Họ yêu Dalat như Paris thứ hai. Chị Quế rời quê hương rất lâu nhưng cuộc sống phương Tây không làm mất vẻ thùy mị của người phụ nữ Huế, nét đôn hậu của một người có cá tính dịu dàng. Chị Ngọc Quế biết tôi người Huế, lại ở Dalat nơi chị yêu quý nên dành cho tôi nhiều thiện cảm, thương tôi như em.

Năm 1991, Song Nguyên gửi bài thơ của tôi dự thi ở Câu Lạc Bộ Thơ quận 8, tôi đoạt giải ba. Khi lên lãnh giải, tôi đọc bài thơ của mình, người đoạt giải nhất từ chối không lên đọc bài thơ của mình. Song Nguyên bảo:

-Em nghĩ tại anh ở Dalat đến nên họ không trao giải nhất cho anh được. Người đoạt giải nhất ngại làm không hay nên họ không đọc.

Chúng tôi đến thăm chị Ngọc Quế. Song Nguyên kể lại chuyện tôi được thưởng. Khuôn mặt chị hiện nét vui:

-Chị khen em! Chị thưởng cho em.

Chị bắt tôi đọc lại bài thơ, phê bình từng câu một. Chị vào nhà, lấy một tờ dollard đưa cho tôi:

-Chị cho em một nửa, Hạnh Cư một nửa.

Tôi về khoe với Mai Trang, cô con gái lớn của mình :

- Cô Ngọc Quế thưởng cho ba và Hạnh Cư một đô. Chắc mỗi người được 50 ngàn

Trang cầm tờ dollard lên nhìn:

-Không phải một đô đâu ba, đây là tờ 100 đô.

Tôi nhờ đổi làm hai tờ 50 dollard. Ngày 30 Tết, tôi đến nhà Hạnh Cư.

Nguyễn Hữu Cư là đại úy VNCH đi học tập mới về. Cư đàn, phổ nhạc rất hay, vợ là giáo viên tên Đức Hạnh nên lấy tên Hạnh Cư

Ngày Tết trong nhà Hạnh Cư bày biện sơ sài, chưa có hương vị mùa Xuân. Tôi bảo:

-Hôm nay Việt Trang giàu lắm, Việt Trang cho Hạnh Cư tiền đô nghe.

Hạnh Cư ngờ vực không tin vì biết tôi chẳng giàu mà con cái lại đông. Khi tôi đưa tiền ra, Cư cầm tờ tiền mừng sung sướng. Tôi cười:

-Không phải của Việt Trang mô, của chị Ngọc Quế cho đó.

Cư ghen lời:

-Anh biết không. Đây quả là một số tiền rất lớn đối với em.

Tấm lòng thương người tế nhị của người phụ nữ ấy làm chúng tôi không bao giờ quên được. Mặc dù giờ Cư đã định cư ở Mỹ, tiền bạc không còn phải làm bận lòng người nhưng tôi chắc tờ 50 đô hồi ấy có một giá trị không bao giờ thay thế được.

Sau này, tôi ít về Sài Gòn, tôi định ninh chị đã về Pháp nhưng không ngờ chị xuất gia cửa Phật. Khi chị mất, tôi không hay, mãi sau mới biết chị Thân Thị Ngọc Quế tức ni sư Thích Nữ Tâm Mãn đã từ trần ngày 6 . 6 . 2007 được hỏa táng đưa về chùa Vạn Phước ở Huế nơi chị sinh ra.

Đó là một trong những người phụ nữ mà tôi kính trọng và thương mến nhất

HOA NGỌC QUẾ

*Ánh nguyệt lung linh gột khắp vườn
Thềm hoa nghiêng đọng nhánh trầm hương
Đã hay ngàn dặm mây vô định
Từng rõ khắp nơi gió viễn trường
Tâm giữa vô thường tâm mộng kết
Nẻo về an tịnh nẻo thơ vương
Nghe thân thiết lắm tình quê cũ
Trong cõi đất trời vỡ tiếng sương
(Việt Trang)*

Việt Trang - Phạm Mai Hương

(viết theo lời ba, nhà thơ Việt Trang kể. 2007)

